

af úr trojum er við kljúk hornar stöð, en annars síns hefði lagið
uppi þyllum og bannað sér að borða, en gefið lífrinni bítu af og
afganginn síðan veiddi fleyp út í á, enda augði heitlyktin fyrir
vitnum sér enn, þó margir áróttu þessu lídnu síðan þetta bar öð.

Þón Anna Stefánsdóttir sagði stóli umma til að annars síns hefði sagt
sér neitt um þessa löngun sína í Ketid, heldur hefði afi síns sagt sér
það, sem sagt, eftir henni, en það mundi hún vel, að af Ketim lagið
angandi heitlykt, að öllum þessum eldri var feikna há vaxti, tví-
fólkurinn og trojnd afástört og að eftir þessu áttu myndi hún einu
vel og það hefði stæð í gæ, þó elsti udri hún nema rímslega 3²
ári en þetta bar fyrir hana og öðrum hennar.

Reykjavík, 11. Október 1929

[Handwritten signature]

Drömmur.

Sumarið 1930, fór Páll Þólfsson og kona hans, ásamt 9 öðrum
10 mönnum öðrum, inn að Fiskivöðum. Um sama leyfi
fór og annar flokkur manna þangað, þ. á. m. Sigurður úr-
smíður Þórnasson og Þorsteinn Jónsson lyfjaþúdar sveinn o.fl.
Eldi voru flotkarnir saman, en þó eigi langt hvor frá
öðrum.

Aðfarumótt í ágúst, drögmur Páll Þólfsson, að honum

sé þarna einhvernstadar inni á örfum og sjái þar mynd ein
 líkast því sem það sé vofa. Myndin hreyfist ekki, og þer þó
 Fáll að góta að, hvort það sé maður eða eitthvát annað sem
 hann sér; þykir honum þá mynd þessi eða vofa vera einu
 líkast Ludvíka gamla Ólafssonni og í því hverfur línu
 honum úr augum í draumum.

Daginn eftir, 1. ágúst, hittust flokkarinn og ridu saman
 notkna stund og er Fáll hólfson er kominn upp á háa sand-
 öldu og lítur til baka, til þess að sjá hvað samferðamönnum
 hans lídi, en þeir voru allir í eftir himnu (úr báðum flokkum
 sér hann þá flesta og einn af þeim allan í eftir himnu og er
 úr úr leið frá því sem hann og hinir höfðu farið. Í bili veitti hann
 honum svo ekki frekari eftirleik, en er hann lítur aftur, litlu
 síðar, og í þá átt, sem maðurinn réid einu saman, sér hann bust
 og bodaföll mikit í tjörn einni eða þá er hann og lítur þá
 því, sem ályftir voru að setjast þarna ridur eða berja vatnið
 með vangið, en sér þó enga fustu, né neitt á ferd og kallar
 því til samferðamanna sína og segir þeim að flýta sér, því lík-
 legh sé, að slýp hafi orðið þarna við vatnið og þeir skuli fara fanga
 og góta að því sem fyrst. Fáll og allir, sem hann náði til, fóru þó
 að vatninu og sjá að heitur einn maðurinn er kominn upp
 því, en maðurinn sjá þeir hvergi. Það var Þóroldur sál. Jónsson
 lyffabíðarsonur úr Reykjavíkur-lyffabíð, sem þeir sóknudu og
 fóru þeir nú að leita hans og eftir langa leit sá Fáll hvar lítið
 lá í botni gjár sína, sem í áreynmingu var — aðrir sá

það ekki - og slóddu þeir lútid nýyr með veldistöngum sínum.

En hvaða bændingur gefur þessi stutti og einfaldi drammur?

Þorsteinn sál. Jónsson hafði verið gjarni í að fara ein, fórnun og verið sei, staklega óþægur við að ríða vötu. Hann hafði í þetta sinn vikið af þeirri leið sem hitt fóllid fór og áttad að stytta sér leið, með því að fara yfir ársgrönnuna eða lónid, sem hitt fóllid fór á síg dálitinn Krófi fyrir, og réið í kringnum, en þegar hann hafði ríðið lítið eitt út í ársgrönnuna, þar hesturinn á höfuðid á Kolsvanta kaf og sló Þorsteinn annað hvort með höfði sína fórnun svo í höfuðid, að hann rofagð.

Magnús Arnleifsson hafði sagt Páli Þóðlfreyri í dag, að nafnid Ludvídi, þýddi ein-índi og er þó þýðing drammsins stakljauleg: Þorsteinn var eintraus nokkur og réið nú einu sínu líds, út í ofinn, dandann, þar sem hvortki hannur né þinnur vörnum, er með höttum vöru, mun þó hafa þótt nætt athuga vort að fara, þó þeir (þinnur) suiddur hjá því í þetta sinn.

M. A. hafði sagt Páli, að í stáðinn fyrir ein, mundi in hafa myndagð og díd komid inn á milli á eftir in, og vordid ind, enda ekki ólíkt í framfærði einvídi og indvídi; er þetta því mjög semilög tilgáta eða öllu heldur stadhöfing.

(Eftir Páli Þóðlfreyri)

Reykjavík, 3. Sept. 1930.

[Handwritten signature]
Matsson